

Domov>Družinske zadeve in dedovanje>Dedovanje>Dedovanje

Izvirna jezikovna različica te strani [fr](#) je bila pred kratkim spremenjena. To jezikovno različico trenutno prevajajo naši prevajalci.

francoščina

Swipe to change

Dedovanje

Francija

Ta informativni list je bil pripravljen v sodelovanju s Svetom notariatov EU (CNUe).

1 Kako se sestavi razpolaganje za primer smrti (oporoka, skupna oporoka, dedna pogodba)?

V tujini sestavljena oporoka je veljavna, če je v skladu s pravom države, v kateri je bila sestavljena.

Osnovni pogoji v Franciji

- Oseba, ki napravi oporoko (oporočitelj), mora biti prištevna (člen 901 civilnega zakonika).
- Oporočitelj mora biti pravno in poslovno sposoben (člen 902 civilnega zakonika).
- Za osebe, ki so pod pravnim varstvom, veljajo posebne določbe; mladoletna oseba, mlajša od 16 let, tako ne more napraviti oporoke (člen 903 civilnega zakonika), polnoletne osebe pod skrbništvom (*tutelle*) pa morajo pridobiti dovoljenje sodišča ali družinskega sveta (*conseil de famille*) (člen 476 civilnega zakonika). Osebe pod varštvom (*curatelle*) lahko svobodno napravijo oporoko (člen 470 civilnega zakonika), pri čemer se upoštevajo določbe člena 901.

Formalne zahteve

V Franciji so priznane štiri vrste oporoke:

- lastnoročna oporoka: oporočitelj jo mora v celoti lastnoročno napisati, datirati in podpisati (člen 970 civilnega zakonika);
- notarska oporoka: napravljena mora biti pred dvema notarjema ali enim notarjem ob navzočnosti dveh prič (člen 971 civilnega zakonika). Če se oporoka napravi pred dvema notarjema, jima jo narekuje oporočitelj. Enako velja tudi, če se napravi pred enim notarjem. V obeh primerih se oporoka nato prebere oporočitelju (člen 972 civilnega zakonika). Oporočitelj mora oporoko podpisati ob navzočnosti notarja in obeh prič (člen 973 civilnega zakonika), ki jo morajo tudi podpisati (člen 974 civilnega zakonika);
- zapečaten oporoka: oporočitelj ali druga oseba jo natipka ali lastnoročno napiše, oporočitelj jo podpiše, nato pa se predloži notarju v zaprti in zapečateni ovojnici ob navzočnosti dveh prič (člen 976 civilnega zakonika);
- mednarodna oporoka: oporočitelj jo predloži notarju in dvema pričama. Ti jo podpišejo, nato pa se priloži potrdilo, ki ga napiše notar, pri katerem bo oporoka shranjena (Washingtonska konvencija z dne 26. oktobra 1973).

Oporočitelj lahko v skladu s členom 895 civilnega zakonika oporoko kadar koli prekliče.

Dedne pogodbe

Pogodbe o bodoči dediščini so načeloma prepovedane (člen 722 civilnega zakonika).

Vendar je od januarja 2007 dopuščeno, da se morebitni dedič (otrok) vnaprej odpove uveljavljanju zahtevka zaradi posega v njegovo dediščino v korist ene ali več oseb, ki so dediči ali ne (bratje ali sestre ali njihovi potomci). Gre za vnaprejšnjo odpoved uveljavljanju zahtevka za zmanjšanje oporočnih razpolaganj in vrnitev daril (člen 929 civilnega zakonika). Da bi bila ta odpoved veljavna, mora biti v obliki javne listine in sestavljena pred dvema notarjema. Prav tako morajo biti v pogodbi navedeni upravičenci do dednega deleža (glej tudi točko 3).

Poleg tega lahko morebitni dedič (otrok) v okviru čezgeneracijskega prenosa in razdelitve premoženja za časa življenja privoli v to, da njegovi potomci namesto njega prejmejo njegov celotni delež ali del tega deleža (člen 1078-4 civilnega zakonika).

2 Ali mora biti razpolaganje overjeno in na kakšen način?

Vse oporoke, zlasti lastnoročne, je mogoče vpisati v register. Ta vpis opravi notar pri centralnem registru oporok (*Fichier central des dispositions de dernières volontés*). Vpis v register se ne nanaša na vsebino oporoke, ampak samo na osebno stanje zadevne osebe in informacije o notarju, pri katerem je oporoka deponirana. Vloga centralnega registra je torej, da prosilca usmeri k notarju, ki hrani listino, in ne da razkrije njeno vsebino.

Vpogled v register ima vsaka oseba, ki predloži izpisek iz matičnega registra o smrti ali kateri koli drug dokument, ki dokazuje smrt osebe, katere oporoka se išče, pri čemer mora nato zadevna oseba pristopiti k notarju, pri katerem je oporoka vpisana v register. Zahteva se vloži prek spleta:

<https://www.adsn.notaires.fr/fcddvPublic/profileChoice.htm>.

Notar lahko z vsebino oporoke seznanj samo dediče in voliljojemnike, razen če obstaja drugačen sklep predsednika okrožnega sodišča (*Tribunal de grande instance*).

3 Ali je svoboda do razpolaganja za primer smrti omejena (npr. z nujnim deležem)?

S francoskim pravom je pravica do nujnega deleža priznana samo pokojnikovim potomcem (otrokom, vnukom itd., v prednostnem vrstnem redu) in pokojnikovemu zakoncu, če ni potomcev.

Predniki in sorodniki v stranski vrsti niso upravičeni do nujnega deleža.

Te pravice do nujnega deleža, s katerimi je omejeno svobodno oporočno razpolaganje in katerih obseg se spreminja glede na število otrok pokojnika ali status nujnega dediča (otrok ali zakonec), ne morejo presežati treh četrtin zapuščine. Nujni dediči se ne morejo odpovedati nujnemu deležu (razen če se odpovejo dediščini). Lahko pa se vnaprej odpovejo zahtevku za zmanjšanje oporočnih razpolaganj in vrnitev daril zaradi prikrajšanja nujnega deleža (vnaprejšnja odpoved zahtevku za zmanjšanje oporočnih razpolaganj in vrnitev daril, navedena v točki 1 v zvezi z dednimi pogodbami).

Ti dediči lahko torej uveljavljajo svojo pravico do nujnega deleža (člen 721 civilnega zakonika, člen 912 civilnega zakonika).

- Nujni delež otrok: nujni delež je polovica, če pokojnik ob smrti zapusti enega otroka, dve tretjini, če zapusti dva otroka, in tri četrtine, če zapusti tri ali več otrok (člen 913 civilnega zakonika).

- Nujni delež preživelega zakonca: nujni delež preživelega zakonca je ena četrtina premoženja iz zapuščine (člen 914-1 civilnega zakonika). To velja le, če ni potomcev in prednikov, in le za dedovanje, uvedeno od 1. julija 2002.

Postopek za uveljavljanje pravice do nujnega deleža

Zahtevek za zmanjšanje oporočnih razpolaganj in vrnitev daril (*action en réduction*) dedičem omogoča, da uveljavljajo svojo pravico do nujnega deleža. Če je z neposrednim ali posrednim darilom prikrajšan nujni delež enega ali več dedičev, se lahko darilo zmanjša na razpoložljivi del zapuščine (člen 920 civilnega zakonika).

Ta zahtevek lahko vložijo samo nujni dediči, in sicer v petih letih od uvedbe dedovanja ali dveh letih od datuma odkritja prikrajšanja (člen 921 civilnega zakonika).

Polnoletni nujni dedič se lahko vnaprej odpove uveljavljanju zahtevka za zmanjšanje oporočnih razpolaganj in vrnitev daril (člen 929 civilnega zakonika). Izjava o odpovedi mora biti v obliki javne listine in sestavljena pred dvema notarjema. Ločeno jo podpiše vsaka stranka, ki se odpoveduje tej pravici; ob podpisu sta navzoča le notarja. V izjavi so natančno navedene prihodnje pravne posledice za vsako od strank, ki se odpoveduje tej pravici.

4 Kdo in koliko deduje, če razpolaganja za primer smrti ni?

Če oporoke ni, je vrstni red dedovanja po francoskem pravu naslednji:

- če je bil pokojnik samski in je zapustil otroke, dedujejo potomci po enakih delih (člena 734 in 735 civilnega zakonika);
 - če je bil pokojnik samski in brez otrok, dedujejo pokojnikovi starši, bratje in sestre ter njihovi potomci (člen 738 civilnega zakonika).
- Če pokojnik ni zapustil bratov ali sester ali njihovih potomcev, pokojnikovi starši dedujejo vsak po polovico zapuščine (člen 736 civilnega zakonika). Če so pokojnikovi starši umrli pred njim, dedujejo pokojnikovi bratje in sestre ali njihovi potomci, ne pa tudi drugi sorodniki, predniki ali sorodniki v stranski vrsti (člen 737 civilnega zakonika);
- če je pokojnik zapustil zakonca, je treba pred ureditvijo dedovanja v pravem pomenu besede najprej razdeliti skupno premoženje zakoncev. Po razdelitvi skupnega premoženja zakoncev veljajo naslednja pravila:
 - če je pokojnik zapustil zakonca in otroke, ima zakonec pravico do izbire. Lahko izbira med pravico do užitka vsega obstoječega premoženja ali lastnino četrtine premoženja, če so se vsi otroci rodili istima zakoncema, in lastnino četrtine premoženja, če obstaja en ali več otrok, ki se niso rodili istima zakoncema (člen 757 civilnega zakonika). Za zakonca se šteje, da je izbral pravico do užitka, če umre, ne da bi se izrekel;
 - če je pokojnik zapustil zakonca in prednike, polovico deduje zakonec, četrtino oče in četrtino mati. Če je eden od prednikov umrl pred njim, njegova četrtina preide na zakonca (člen 757-1 civilnega zakonika);
 - če ni niti prednikov niti potomcev, celotna zapuščina pripada preživelemu zakoncu (člen 757-2 civilnega zakonika). Ne glede na člen 757-2 civilnega zakonika, če ni prednikov, pokojnikovi bratje in sestre ali njihovi potomci prejmejo polovico premoženja, ki je v naravi vključeno v zapuščino in ga je pokojnik prejel od svojih prednikov z dedovanjem ali kot darilo. To se imenuje pravica do vračila (člen 757-3 civilnega zakonika). Vse drugo premoženje preide na preživelega zakonca.

Partnerji v registrirani partnerski skupnosti

Preživeli partner v registrirani partnerski skupnosti nima zakonske dedne pravice. Lahko pa prejme volilo.

Partner v registrirani partnerski skupnosti se torej ne šteje za pokojnikovega dediča. Po partnerjevi smrti ima na podlagi člena 515-6 civilnega zakonika zgolj pravico do enoletnega začasnega brezplačnega uživanja družinskega doma (in pohištva, s katerim je opremljen), če je v njem dejansko in stalno prebival ob partnerjevi smrti. Deduje torej le, če je bil kot dedič imenovan v oporoki.

Če je imel pokojnik otroke, ne glede na to, ali so se rodili paru, se lahko preživelemu partnerju zapusti le razpoložljivi delež. Ta je odvisen od števila otrok: ena tretjina zapuščine v primeru dveh otrok in ena četrtina v primeru treh ali več otrok (glej besedilo zgoraj).

Če ni otrok, se lahko celotna zapuščina zapusti preživelemu partnerju ali tretji osebi, saj ne obstajajo nujni dediči. Če so pokojnikovi starši še živi, lahko zahtevajo vračilo premoženja, ki so ga dali svojemu prej umrlemu otroku, in sicer do ene četrtine zapuščine za vsakega živega starša (člen 738-2 civilnega zakonika).

5 Kateri organ je pristojen:

5.1 glede vprašanj dedovanja?

V Franciji zadeve v zvezi z dedovanjem urejajo notarji. Če zapuščina vključuje nepremičnino, je njihovo posredovanje obvezno. Če je ne, njihovo posredovanje ni obvezno.

Notar sestavi notarsko listino (*acte de notoriété*), v kateri navede dedni red, in potrdila o nepremičninah, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti prenos nepremičnin po smrti. Dedičem pomaga pri izpolnjevanju njihovih davčnih obveznosti (da se do zahtevanega roka sestavi in vloži napoved za odmero davka na dediščino ter plača davek na dediščino). Če narava premoženja to dovoljuje ter ob upoštevanju števila dedičev in njihovih želja uredi delitev premoženja med dediče z listino o delitvi (*acte de partage*).

V primeru spora je stvarno in krajevno pristojno okrožno sodišče v kraju, kjer je bilo dedovanje uvedeno. To sodišče ima izključno pristojnost.

5.2 za sprejem izjave o odpovedi dediščini ali njenem sprejemu?

Sodno tajništvo okrožnega sodišča v kraju, kjer je bilo dedovanje uvedeno, je pristojno za sprejemanje izjav o odpovedi ali sprejemu dediščine do višine čiste vrednosti premoženja iz zapuščine.

Če se dediščina sprejme brezpogojno, ni posebnih formalnosti.

5.3 za sprejem izjave o odpovedi volilu ali njegovem sprejemu?

Sodno tajništvo okrožnega sodišča v kraju, kjer je bilo dedovanje uvedeno, je pristojno za sprejemanje odpovedi univerzalnemu pravnemu nasledstvu in nasledstvu na podlagi univerzalnega naklonila. V skladu s francoskim pravom za odpoved singularnemu pravnemu nasledstvu ni potrebna izjava.

5.4 za sprejem izjave o odpovedi nujnega deleža ali njegovem sprejemu?

Pravica do sprejema dediščine ali odpovedi dediščini je nedeljiva. Nanaša se na celotno dediščino, zato ne more biti omejena na nujni delež.

Vendar pa se lahko dedič odpove zahtevku za zmanjšanje oporočnih razpolaganj in vrnitev daril zaradi prikrajšanja nujnega deleža.

6 Kratek opis postopka za ureditev dedovanja v nacionalnem pravu, vključno z likvidacijo zapuščine in delitvijo premoženja (to vključuje informacijo, ali postopek dedovanja začne sodišče ali drugi pristojni organ na lastno pobudo).

Dedovanje se uvede ob smrti v kraju zadnjega stalnega prebivališča pokojnika.

Takoj po smrti lahko dediči izbirajo med tremi možnostmi: da dediščino sprejmejo brezpogojno, da jo sprejmejo do višine čiste vrednosti premoženja ali da se ji odpovejo.

Brezpogojni sprejem je lahko izrecen ali molčeč (člen 782 civilnega zakonika). Sprejem dediščine je molčeč, kadar dediči s svojim dejanjem, do katerega bi bili upravičeni le kot dediči, nedvomno izrazijo namero o sprejemu (člen 783 civilnega zakonika).

Za sprejem dediščine do višine čiste vrednosti premoženja je treba podati izjavo v sodnem tajništvu okrožnega sodišča v kraju, kjer je bilo dedovanje uvedeno (člena 787 in 788 civilnega zakonika). Izjavi se priloži popis zapuščine, ki se lahko vloži tudi naknadno v roku največ dveh mesecev. Popis sestavi notar, dražitelj – cenilec (*commissaire-priseur*) ali sodni izvršitelj (člen 789 civilnega zakonika). Če se popis ne predloži, se šteje, da je bila dediščina sprejeta brezpogojno (člen 790 civilnega zakonika). V popisu morajo biti navedeni vsi elementi zapuščine, sredstva ali obveznosti.

Sprejem dediščine do višine čiste vrednosti premoženja dedičem omogoča zagotoviti, da se njihovo osebno premoženje ne zamenjuje s premoženjem iz zapuščine, da v zvezi z zapuščino ohranijo vse pravice, ki so jih pred tem imeli na premoženju pokojnika, in da za dolgove iz zapuščine odgovarjajo le do vrednosti premoženja, ki so ga prejeli. Dediči bodo tako odgovarjali za obveznosti, vendar le do višine vrednosti premoženja, ki ga prejmejo iz zapuščine. Odpoved dediščini se ne domneva in mora biti izrecna. Da bi se lahko uveljavljala zoper tretje osebe, jo je treba poslati ali vložiti pri sodišču v kraju, kjer je bilo dedovanje uvedeno (člen 804 civilnega zakonika). Za dediča, ki se odpove dediščini, se šteje, da ni bil nikdar dedič.

Rok za uveljavljanje pravice do sprejema dediščine ali odpovedi dediščini je deset let, po tem roku se šteje, da se je dedič odpovedal dediščini. Vendar pa je lahko dedič pozvan, naj se odloči (člen 771 civilnega zakonika), s čimer začne teči dvomesečni rok za odgovor. Če dedič po tem roku za razmislek ne sprejme odločitve, se šteje, da je brezpogojno sprejel dediščino.

Francosko pravo temelji na načelu, da se dedovanje uredi po mirni poti, brez posredovanja sodišč. Sodišče se lahko za posredovanje zaprosi le v primeru spora med dediči.

Večina dedovanj se ureja po mirni poti s pomočjo notarja. V nekaterih primerih je mogoče dedovanje urediti tudi brez notarja, zlasti če zapustnikovo premoženje ne vključuje nepremičnin. Če se dediči odločijo za posredovanje notarja, lahko izberejo katerega koli notarja. Če se o izbiri notarja ne morejo dogovoriti, lahko vsakega dediča zastopa njegov notar.

Ko je notar izbran, se ugotovi sestava premoženja zapustnika ob upoštevanju pokojnikove premoženjskopravne ureditve med zakoncema, morebitnih preteklih daril itd. Da bi notar ugotovil vsebino zapuščine, ki jo je treba upoštevati, stopi v stik z različnimi organizacijami (zavarovalnicami, bankami itd.), dediče pa zaprosi, naj dajo oceniti vrednost nepremičnin in drugega premoženja, ki ne kotira na borzi. Morda bo potreben tudi popis premičnin. Obveznosti se ugotovijo s popisom pokojnikovih dolgov, ne glede na to, ali gre za preproste račune, dolgovane davke, vračljivo socialno pomoč, jamstva ali kompenzacijska plačila nekdanjemu zakoncu.

Dediči takoj po smrti postanejo solastniki celotne zapuščine, dokler se ta ne razdeli. Kot solastniki v enakih deležih odgovarjajo tudi za obveznosti. Odločitve glede prodaje premoženja v skupni lasti (odprodaja) morajo biti soglasne. Odločitve glede upravljanja pa se lahko sprejmejo z vsaj dvotretjinsko večino solastnikov. Poleg tega lahko vsak solastnik sprejme ukrepe, potrebne za ohranitev premoženja v skupni lasti. Če dogovora ni mogoče doseči, se lahko zadeva predloži sodišču, da se izogne potrebi po soglasju nekaterih solastnikov.

Z delitvijo premoženja iz zapuščine med dediče se konča njihovo solastništvo. Delitev se uredi po mirni poti, če se upravičenci do zapuščine strinjajo (načelo, člen 835 civilnega zakonika), v primeru spora pa s sodnim postopkom s sodelovanjem notarja (izjema, člen 840 civilnega zakonika). Poleg tega je lahko delitev popolna ali delna, če del premoženja še naprej ostane v skupni lasti (na primer pri pravici do užitka). Delitev lahko zahteva kateri koli dedič (člen 815 civilnega zakonika). Zahteva jo lahko tudi upnik solastnika (člen 815-17 civilnega zakonika).

V tej zadnji fazi ureditve dedovanja je treba evidentirati prenos premoženja na dediče. Za potrditev, da so dediči novi lastniki premoženja, pa naj bodo to nepremičnina, deleži v družbah civilnega prava, vozila ali vrednostni papirji, so potrebna potrdila o lastništvu. Pri nepremičnini morajo dediči poskrbeti za objavo potrdila o lastništvu v zemljiški knjigi. Enako velja tudi za deleže v družbah civilnega prava, pri katerih se objava opravi v sodnem tajništvu gospodarskega sodišča.

Če se premoženje iz zapuščine ne razdeli, dediči torej ostanejo solastniki.

7 Kako in kdaj postane posameznik dedič ali voliljojemnik?

V francoskem pravu smrt osebe povzroči uvedbo dedovanja in nastanek solastništva med dediči, določenimi z zakonom, ki polnopravno „pridobijo“ premoženje, pravice in delnice pokojnika (člena 720 in 724 civilnega zakonika), kar jim načeloma omogoča, da takoj prevzamejo premoženje iz zapuščine. Vendar se morajo ti dediči vseeno odločiti glede dediščine: da jo sprejmejo brezpogojno, da jo sprejmejo do višine čiste vrednosti premoženja ali da se ji odpovejo (glej besedilo v točki 6).

Univerzalni pravni nasledniki in obdarjenci so do te pridobitve upravičeni samo, če ni nujnih dedičev (člen 1006 civilnega zakonika). Če obstajajo nujni dediči, morajo od njih zahtevati izpolnitev volila (člen 1004 civilnega zakonika).

Pravni nasledniki na podlagi univerzalnega naklonila in singularni pravni nasledniki se morajo obrniti na dediče z lastništvom (člena 1011 in 1014 civilnega zakonika), prek katerih jim bo izpolnjeno njihovo volilo.

Država mora (v primeru zapuščine brez dedičev) pridobiti sklep o izročitvi v posest. Državo v tem primeru zastopa uprava za javno premoženje (*Administration des domaines*).

8 So dediči odgovorni za dolgove pokojnika, in če je tako, pod katerimi pogoji?

Univerzalni dediči ali dediči na podlagi univerzalnega naklonila, ki dediščino sprejmejo brezpogojno, za vse terjatve in dolgove iz zapuščine odgovarjajo neomejeno. Za volila v denarnih zneskih so odgovorni le do višine vrednosti zapuščine brez dolgov (člen 785 civilnega zakonika).

Če je dedičev več, je vsak osebno zavezan k plačilu dolgov in terjatev iz zapuščine do višine vrednosti svojega deleža zapuščine (člen 873 civilnega zakonika).

Dediči, ki so se odločili za brezpogojen sprejem, neomejeno odgovarjajo za vse pokojnikove dolgove in terjatve. Lahko pa zaprosijo za oprostitev od celote ali dela odgovornosti za dolg iz zapuščine, če je bilo mogoče, da ob dedovanju niso bili seznanjeni z obstojem te obveznosti in bi lahko poplačilo dolgov resno ogrozilo njihovo lastno premoženje.

- Če so se odločili za sprejem dediščine do višine čiste vrednosti premoženja, jih zavezujejo le dolgovi iz zapuščine do višine vrednosti premoženja, ki so ga prejeli.

- Dedičev, ki so se dediščini odpovedali, dolgovi ne zavezujejo.

9 Kateri dokumenti in/ali informacije so običajno potrebni za vpis nepremičnine?

Na podlagi člena 710-1 civilnega zakonika se lahko vpis v zemljiško knjigo opravi samo na podlagi listin v verodostojni obliki, ki jih sestavi notar, ki dejavnost opravlja v Franciji, odločb sodišča in javnih listin, ki jih je izdal upravni organ.

V primeru nepremičnine, vključene v zapuščinsko maso, notar sestavi notarsko potrdilo, imenovano tudi „potrdilo o nepremičnini“. S to javno listino se ugotovi prenos lastništva na nepremičnini v imenu dedičev. Objavljena mora biti v zemljiški knjigi. Dediči morajo prijaviti vrednost nepremičnine, ki mora biti navedena v listini in ustrezati tržni ceni.

9.1 Je imenovanje upravitelja obvezno ali obvezno na zahtevo? Kaj je treba storiti, če je obvezno ali obvezno na zahtevo?

Francosko pravo ne predvideva niti ne določa sodelovanja upravitelja. Lahko pa upravitelja določi sodišče. Za predložitev informacij za zemljiške knjige so odgovorni dediči, ki jim pomaga notar. Pokojnik lahko imenuje izvršitelja oporoke, čigar pristojnosti so določene v členu 1025 in naslednjih civilnega zakonika.

9.2 Kdo lahko izvrši pokojnikovo razpolaganje za primer smrti in/ali upravlja s premoženjem?

Za izvršitev razpolaganja za primer smrti in upravljanje zapuščine so odgovorni dediči. Za reševanje sporov je pristojno okrajno sodišče v kraju, kjer je bilo dedovanje uvedeno.

Sodišče lahko imenuje upravitelja zapuščine, ki zastopa vse dediče v okviru pristojnosti, ki so mu bile podeljene (člen 813-1 civilnega zakonika).

V skladu s francosko zakonodajo so za upravljanje zapuščine na voljo tudi druge vrste pooblastil, zlasti posmrtno pooblastilo (člen 812 civilnega zakonika), ki zapustniku omogoča, da za časa življenja imenuje upravitelja, katerega naloga je upravljanje celotne zapuščine ali dela zapuščine za dediče. Drugi možnosti sta upravljanje na podlagi soglasja (člen 813 civilnega zakonika), za katero veljajo splošni pravni predpisi, in pooblastilo sodišča, kot je bilo navedeno.

9.3 Katera pooblastila ima upravitelj?

Dediči z lastništvom imajo polna pooblastila. Če se pojavi težava ali rešitev ni mogoča, se lahko zadeva predloži sodišču, ki lahko imenuje upravitelja. V takem primeru je upravitelj odgovoren za začasno organizacijo zapuščine zaradi nedejavnosti, opustitve ali odsotnosti enega ali več dedičev. V tej vlogi upravitelj ravna izključno tako, da ohranja, nadzoruje in upravlja zapuščino (člen 813-4). Upravitelj v mejah pooblastil, ki so mu bila podeljena, tudi zastopa vse dediče v civilnih in sodnih postopkih (člen 813-5 civilnega zakonika).

10 Kateri dokumenti, ki dokazujejo status in pravice upravičencev, se običajno izdajajo po nacionalnem pravu med postopkom dedovanja ali ob koncu postopka? Ali imajo dokazno moč?

V francoskem pravu je notarska listina listina, ki jo običajno sestavi notar, da potrdi status dediča (člen 730-1 civilnega zakonika), čeprav so dopustni kakršni koli dokazi. Gre za javno listino, s katero se določi, kdo so dediči in kakšen delež prejme vsak od njih. Zato morajo sorodniki pokojnika notarju predložiti dokumente, na podlagi katerih lahko opredeli družinske člane, ki jih zadeva dedovanje (družinska knjižica, predporočna pogodba, odločba o razvezi zakonske zveze itd.). Notarska listina je verodostojna, dokler se ne dokaže nasprotno. To listino lahko v primeru majhnih zapuščin nadomesti preprosto potrdilo o dedovanju, ki ga podpišejo dediči.

Po potrebi lahko notar overi listino o izbiri možnosti dedovanja in tudi potrdilo o nepremičnini.

Dedovanje se konča z delitvijo premoženja, ki se pogosto izvede z notarsko listino o delitvi (*acte de partage*).

Spletna stran je del portala [Tvoja Evropa](#).

Veseli smo vaših [povratnih informacij](#) o uporabnosti informacij.

This webpage is part of an EU quality network

Zadnja posodobitev: 14/12/2020

Strani v jezikih držav članic pripravljajo posamezne kontaktne točke pri Evropski pravosodni mreži, njihov prevod pa zagotavlja prevajalska služba Evropske komisije. Prevodi zato morda še ne vsebujejo kasnejših sprememb izvirnika, ki so jih vnesli nacionalni organi. Evropska pravosodna mreža v civilnih in gospodarskih zadevah ter Evropska komisija ne prevzemata nobene odgovornosti v zvezi z informacijami in podatki v tem dokumentu. Za pravila o avtorskih pravicah države članice, ki je odgovorna za to stran, glejte pravno obvestilo.